

První věc, kterou bych udělala jako prezidentka, by byla...

Co bych udělala jako první, kdybych byla prezidentkou? To je těžká otázka, protože co vlastně můžete jako prezident dělat? Můžete být hlas národa a reprezentovat svoji zemi, ale jenom díky vám se nic změnit nemůže. Lidé jsou stavební kameny a vy jste architekt, který s nimi může mít plány a může si představovat, jakou strukturu a postavení budou mít, ale bez nich nedokáže vůbec nic. Musíte mít být koho hlas a mít koho reprezentovat. Vy nejste ten, který má moc změnit všechno a všechny, to mohou jenom lidé.

Titul prezidenta je jako mít instagramový účet, který sledují úplně všichni. Jediný rozdíl mezi vámi a ostatními občany je, že vás má možnost vidět a slyšet každý. Máte vliv a ten máte možnost využít jako prostředníka k tomu, aby byli vidět a slyšet ti správní lidé. Máte možnost být spojkou mezi lidem a změnou, můžete být epicentrum zemětřesení, katalyzátor výbuchu, ale nikdy ne reakce samotná. Můžete zaujmout morální postoj a tím změnit nebo nastavit nové normy společnosti. Můžete lidem, kteří s vámi nesouhlasí, připomenout, že všichni máme stejný zájem. Všem nám jde o to samé, jde nám o to, abychom všichni žili v míru a pohodě. Dobrý prezident podle mě umí najít něco, co společnost spojuje a z toho těžit.

Nic z toho ale nemáte šanci udělat, pokud vám lidé nebudou věřit. Jste prezidentem, jenom dokud vás ho za něj lidé považují. Nechtěla bych být jenom loutka, za jejíž provázky tahají jenom formality, peníze a sobecké zájmy. Chtěla bych smazat hranici mezi prezidentem a občany, být jenom jedno, a to naší zemí.

Takže to první, co bych udělala, by bylo zasloužit si důvěru svých spoluobčanů. Využila bych svůj vliv k tomu, abychom se konečně vymotali z toho začarovaného kruhu prázdných slibů a polopravd. Byla bych jako

bouře, která smete pryč všechny předsudky a nenávist. Byla bych jako demoliční koule, která zničí zeď, na kterou se tak dlouho usazovaly vrstvy stereotypů a naučených povrchních frází. Využila bych svůj dosah pro to, aby se na výsluní dostali lidé, kteří si to zaslouží. Shodila bych se z toho pomyslného piedestalu a ujistila bych se, že všichni mají pocit, že jsou slyšet a jsou vyslyšeni. Bez rozdílu, bez výjimky. Oslavovala bych lidské rozdílnosti a chránila bych to, co nás spojuje. Chtěla bych udělat naši zemi něčím, kde mají svoje místo všichni a chtěla bych vytvořit prostor, kde má každý volnost se svobodně vyjádřit.

Podala bych mikrofon všem těm, kteří mají co říct a byla bych zesilovačem těch slov, které nás povedou vpřed.

Tereza Sedláčková, Moravské gymnázium Brno

2. MÍSTO

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ:
JÁ, PREZIDENT

První věc, kterou bych udělala jako prezidentka, by byla...

Stála jsem ve volebním štábu a kolem mě se nacházel můj tým a má rodina, kteří mě dostali až sem. V prvním kole získal můj protikandidát o 10 % hlasů více než já. V tomto kole se mi ovšem povedlo ho předběhnout zatím o celých 5 %. Stále ale není sečtená celá Praha, a my proto zatím nejásáme a napjatě čekáme. *Je to tak blízko a zároveň tak daleko...*

„Můžu vás poprosit o rozhovor?“ přišla za mnou žurnalistka z Adaptéru, na kterou jsem se otočila a vřele jsem se na ni usmála.

„Jasně, pojďme na to.“ Můj úsměv se ještě rozšířil, když jsem se předtím rychle podívala na obrazovku. *55,1 % pro mě.* Celým tělem jsem se k ní natočila a uklidnila jsem své nadšení. Odpovídala jsem jí upřímně, jasně a konstruktivně, ale jistě jsem zněla mírně nervózně. Rozhovor jsme ukončily těsně po sečtení 99 % hlasů. *54,8 % pro vítěze.* Blíží se to...

„99,1 % hlasů sečteno, ale už teď je jasné, že volby vyhrála žena, Zuzana Dreiseitlová.“ Celý můj tým začal tleskat a já s nimi. Upřímně jsem jim poděkovala za práci, kterou pro mě udělali a snažila jsem je všechny obejít a říct jim: *„Děkuju moc, byli jste skvělí!“*

„To je úžasný!“ objala mě sestra a smála se u toho. Objala jsem ji nazpět a přidali se i rodiče. *Úžasná chvíle...*

„Zuzi, víš, že bys měla jít na tiskovku?“ poklepal mi na rameno Marek, můj tiskový mluvčí. Pustila jsem svou rodinu, omluvila se jim a šla se připravit, úsměv stále zůstáváje na mých rtech. Zapnula jsem si své tmavě zelené sako, upravila jsem si vlasy a narovнала jsem se. Nádech, výdech. Když mě Marek uvedl, naposledy jsem se zhluboka nadechla a vešla do místnosti s krémově hnědou stěnou, jež s mým výstředním sakem tvořila dokonalý kontrast. S úsměvem jsem přešla ke stolku, veškerá nervozita ze mě opadla. Nevěřím, že se to děje...

„Ve svém programu jsem slibovala především slušnost a dodržování stanovených cílů. Teď tu před vámi stojím a z celého svého srdce vám děkuji. Děkuji za možnost dokázat, že i když se cesta na vrchol, posetá výmoly od protikandidátů, zdolává v dámských podpatcích hůř než v mužských botách, není to nemožné. Děkuji za možnost dát této zemi ještě šanci. Na tomto místě vám řeknu, co chci a nechci dokázat. Žádné bych, za které se dá schovat. Udělám pro to vše, co bude v mé pravomoci a silách. Nechci být pasivní, budu se účastnit jednání v parlamentu, chci spolupracovat s vládou, ale pokud budu mít k její činnosti výhrady, budu to řešit konstruktivní debatou. Nechci polarizovat společnost, proto budu nadále jezdit do regionů. Nebyla to jen kontaktní kampaň kvůli volbám. Chci se vyhýbat unáhleným rozhodnutím, které by mohly společnost rozdělovat. Chci změnit naši politickou kulturu, aby byla hodna svobodného, demokratického světa a chci dodržovat zásadu *„Tvá svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhých.“* Tohle vám tady a teď slibuji.“

~~~Tohle by byla má první věc.

Zuzana Dreiseitlová, Gymnázium Jakuba Škody (kvarta)

3. MÍSTO

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ:
JÁ, PREZIDENT

První věc, kterou bych udělal jako prezident, by byla...

Já? Nezletilý a politicky neznalý? Bylo by to těžké. Hned jako první, bych se strašně divil. Jak se to mohlo stát? Vždyť kolem silnic nebyly billboardy s mojí fotkou a se sliby, které nemůžu splnit nebo nějakým trapným sloganem. Dokonce jsem nic zdarma nerozdával! Hmmm, opravdu divné. Že by lid konečně něco osvítilo? Nevím, jestli bych chtěl tuto veledůležitou funkci vykonávat. Prezident má mnoho možností, jak lidi spojovat, může to být někdo, k němuž mnoho lidí vzhlíží. Myslím, že je to na mě příliš velká zodpovědnost.

Ta představa, že do jisté míry ovládám celý stát, je pro mě fascinující a zároveň trochu děsivá. Můžu poslat ČR k šípku nebo z ní udělat světovou špičku. Snažil bych se seznámit s politikou jako takovou, abych pochopil, jak funguje stát a co můžu a musím jako prezident dělat. V začátcích, ne-li po celou, bych rád spolupracoval s ostatními politiky, kteří mají stejný, nebo aspoň podobný názor. Snažil bych se pochopit, co občané potřebují a chtějí. Zahrnovalo by to sáhodlouhé rozhovory s rodinou, blízkými, ale i náhodnými lidmi z ulice. Nebylo by špatné vytvořit nějakou komunikační platformu mezi občany a mnou. Občané by tam mohli sdělit své názory a připomínky k různým tématům. Já bych to využíval jako zdroj informací, ale taky jako takovou zpětnou vazbu, jestli svou funkci vykonávám dobře a v čem se mám zlepšit. Prezident je velmi důležitá funkce pro správný chod státu, proto pro mě, jako nerozhodného člověka, zjistit a určit co je v tu chvíli ta správná cesta, by bylo velmi složité. Získat si důvěru občanů je také velmi složité. Lhaní, nedodržování slibů a arogance k lidu nepřipadá v úvahu. Na občany chci působit jistě, reprezentativně a rozumně. Nechci, aby se za mě styděli. Ale nikdy se nezalíbím všem, vždy tu budou odpůrci. Jejich názory musím samozřejmě respektovat a třeba se nad nimi i zamyslet, jestli vlastně by nemohli v něčem pomoci nebo změnit mé uvažování.

Celkově můj záměr by byl zlepšit životní úroveň v České republice. Investice do zdravotnictví, kultury a školství, podpora obnovitelných zdrojů energie, ochrana přírody, rozvoj průmyslu a udržování dobrých vztahů s ostatními státy je u mě samozřejmostí. Chci, aby se zde občané cítili dobře. Mějte na paměti, jak by se lid choval ke mně, tak já k němu. Být prezidentem určitě není jednoduchý úkol, musel bych se neustále zlepšovat a učit ze svých chyb. Je dobré doplnit, že bych to nedělal pro sebe, nýbrž pro všechny občany (nejen) naší krásné země.

Adam Hlásný, ZŠ Gabry a Málinky (9. třída)